

LEO XIII

Martijn in 't Veld

Martijn in 't veld

FLEA MARKET

When people die in the village all of their things go to the flea market. Many people come to the flea market to buy the old things and take them home and give them a new live. The flea market is organised by the church and is run by volunteers. The volunteers are all very old and they are all members of the church. Working on the flea market makes the volunteers happy.

The volunteers tell each other it is better to give old things to the flea market then to throw them away. Perhaps somebody else can use them they say. When the volunteers die their things will also go to the flea market. Their clothes and their armchairs and their radios and their cutlery will go to the flea market, but they don't go themselves. They go to the sky, where the heaven is.

In heaven there is no need for a flea market because there are no old and new things in heaven and everything will stay there for eternity. The volunteers don't know what they will do with their time yet when they are in heaven, but they know that doesn't really matter because time doesn't really exist in heaven, but they do know they will be happy there, which is more important anyway.

Martijn in 't Veld

Het is eigenlijk heel simpel waarom ik in Nederland ben, dus om een lang verhaal kort te houden: In principe ben ik enkel en alleen hier om mijn hoofd er af te hakken. Ik heb overwogen om dat in Berlijn te doen, maar dan zitten ze daar met al die troep, die mensen in Berlijn, en aangezien ik toch een Nederlander ben, dacht ik, ik moet nu geen gekke dingen gaan doen, ik moet dat *gewoon, normaal* in Nederland doen. Gewoon in mijn eigen land. Zodat al dat bloed, al dat polderbloed van mij, wat toch uiteindelijk vaderlands bloed is, gewoon kan stromen over vaderlandse bodem. Waar het thuishoort. Door dat heiige polderlandschap met haar uitgelijnde vinex wijken. Dus dat kom ik doen in Nederland. Ik zat er nog aan te denken om eerst mijn kroketvingers er af te hakken, of om mijn patatbenen te amputeren, maar ik dacht ik kan dat beter maar gewoon goed doen, dus laat ik maar gewoon met dat hoofd beginnen, dan kan ik daarna altijd nog zien. En dat moet wel een beetje *netjes* gebeuren, dat afhakken, op z'n Nederlands zo te zeggen, zodat er niet nog ergens wat vervelende rafelrandjes aan blijven zitten die later gaan irriteren, en als dat dan gebeurt is, als dat hoofd er *fatsoenlijk en proper* van afgehakt is, dan ga ik weer terug naar Berlijn. Dan laat ik daar een prachtig nieuw hoofd groeien. In dat prachtige en grootstedelijke Berlijn zodat er geen enkele kleinburgerlijke Hollandse bacteriën dat groeiproces kunnen dwarsbomen. Want daar heb ik nu wel lang genoeg last van gehad. Van die Hollandse baksteen bacteriën en die provinciale zwart-witte koeien gedachten, die hebben mijn denken nu wel lang genoeg ingepolderd zo te zeggen, dat het de hoogste tijd is om eens een nieuw hoofd te laten groeien. Maar daarvoor moet die oude kop van mij er natuurlijk wel eerst af. Twee hoofden op een romp, daar komt alleen maar gedonder van, en bovendien, dat ziet er niet uit ook, dus beslist dat eerst dat Nederlandse hoofd er af moet. Wat ze dan hier in Nederland met dat hoofd van mij doen, dat moeten ze dan zelf maar weten. Voor mijn part gaat dat gewoon de groencontainer in, maar als iemand dat zonde vindt, dan mag diegene dat gerust naar de kringloopwinkel brengen, of op marktplaats zetten, dat vind ik allemaal best, misschien kan iemand daar nog een heerlijke pot soep van trekken. Hoe dan ook, mocht u mij in de toekomst tegenkomen. Wees dan niet verbaasd, als er dan opeens een heel nieuw hoofd op mijn schouders zit. Waar dan vanzelfsprekend ook allemaal hele nieuwe gedachten uit kunnen komen en het zou zomaar kunnen dat u die wellicht een beetje vreemd in de oren klinken. Die nieuwe Berlijnse gedachten van mij. Dat zou zomaar kunnen. Ik hoop het althans van harte.

‘Zwart Zen’, als een door zwarte papaver ingegeven filosofie. Iets dat lijkt op een God met twee gezichten.

Jan van den Langenberg

De Martijn die ik ken reist vooral met en in zichzelf. Is en kan binnen deze wereld, die bol staat van twijfel, alleen maar een ongekend zichzelf zijn. Zijn ogen glijden over, botsen tegen het ogenschijnlijke alledaagse en zijn innerlijke stem schrijft de dingen die hij ziet, zo los en vrij mogelijk op. Hij schrijft terughoudend, ploegend zijn leven, tegen de horizon van de ander in. Overal waar hij was liet hij, als een oude ziel, ingesleten sporen achter. Vele persoonlijke zaken en plekken moesten, moeten steeds weer worden geritualiseerd om de werkelijkheid ervan door te laten. Goed commentaar moet worden geleverd!

Ze werden vele malen bezocht en belopen, de paden. Zo groeide het netwerk van straten tussen koffiehuisen en boekwinkeltjes, liefst tweedehands, als kleine tussenstops weg van zijn atelier, gevangen in hartstocht en poëzie, verknoot in eigen aura tot het pad wat hij moest gaan. Rondlopen in het ‘Zwarte Zen’.

Fuck, zo te zien geen gemakkelijk leven, want waarom loopt hij en niet ik tegen die zakken met gitzwarte grafaarde aan? Is het dat denken, die symboliek, ons streven naar perfectie, die potgrond tot dit gitzwart heeft gemaakt? Alles wordt zo hooggedreven, opgepept naar een perfect vormgegeven presentatie, nu de perfecte verpakking nog. Wie weet, misschien ga je, als je eronder wordt begraven wel groeien en ontstaan er nieuwe loten of vele hoofden boven het maaiveld die dan weer keurig gemaaid kunnen worden. Want zeg zelf die alleshater houdt van netjes, van duiding.

Daar gaat hij weer, de paden bewandelend, omarmend de absurditeit van het alledaagse, ondergaand een stroom van invloeden hopen op het geweldige wonder dat op hem inhakt en waarvan hij denkt dat het hem dichterbij brengt. Naar wat? De chaos, de vertwijfeling die hem al eigen was en waar opgeven een onmogelijkheid is. Op weg gewapend met gereedschap als conditie, discipline, techniek, mentale scherpte, emotie en twijfel. Instrumenten om te beoefenen en te tarten om ze uiteindelijk ook te beheersen. Natuurlijk moet er confetti zijn en als het moet zal het regenen, stortregenen. Een orkaan van dat spul, de wereld teisteren. Een vrolijke smeerboel, die globe van papier-maché. Verwoede pogingen onderneemt hij om het onmogelijke eigen te maken, de huid weg te nemen, om het andere aan ons te laten zien.

Soms lijkt het er op of hij telkens weer die weg opzoekt waar de onschuldige zonde rust, de afschuwelijke schoonheid, het ter dood gebrachte leven, de levende dood.* Het is als het klotsen in een dronken vat, kleine zinnetje die prikkelend de huid tatoeëren. Verhaaltjes, ingewreven met zwarte inkt, met onder dat zwart dat oog wat alsmaar knipoogt, ons tot ingewijde lokt in een wereld waar men lachend huilt en brult.

Niet altijd even gemakkelijk een stad als Tilburg voor deze levend wentelende soefi alleshater uit een cultureel begrepen stad als Berlijn, waar alles zwanger- bol staat. Maar van wat? Liederlijkheid en esthetiek die elkaar belikken, ieders adem opeten en zo een ieder zijn? Maar wie?

Er bestaat geen stad waar alles wat naar nieuw en jong ruikt zo uitbundig gevierd wordt. Dit om het oude, het als maar dieper wegzakkende kadaver, de impact van de onvatbare herinnering, dus niet te vergeven noch te vergeten, als een open riool door de stad gaat waar de fluisterboten al afdrijvend je sprookjes vertellen.

Er bestaat geen stad waar de angst maar ook het leven perfect begraven is. Er bestaat maar één plaats, waar dat werkelijk kan en dat is in onszelf. Wat wil je bovenhalen, me vertellen? De mens in de mens, de kunst in de kunst? Of dat de mens gevormd wordt door de dingen. Bij jou haast uitgesloten, omdat alle associaties bij jou draaien om het verbinden. De mens als laboratorium, als een ruimte, een atelier dat gaat waar jij gaat.

Martijn scheert nog steeds langs de afgrond van vernieuwing en extra-vagantie; een wereld die ontregeld. Wat hier telt is de emotie, de ervaring. Al is het maar voor even, de mensen willen raken, ze onderdompelen binnen een wereld van uitersten die niet iedereen behoeft te begrijpen. Maar door hem te ondergaan, legt het wel het onvermogen in ons bloot. Soms zijn de gebaren minimaal dan weer kameleontisch, opgaand in de samenhang waarbinnen zij functioneren. Het is alsof hij ons met zijn legitieme vreemdheid wil confronteren, wil duiden dat we het recht hebben niet compleet te hoeven zijn en een handicap een kwaliteit doet bovendien. Hier valt weinig te zeuren, het is aan de bezoeker om zich op eigen kracht toegang te verschaffen. Wie wil er nu scoren, lopend met een poephoofd onder zijn arm, ergens in Tilburg.

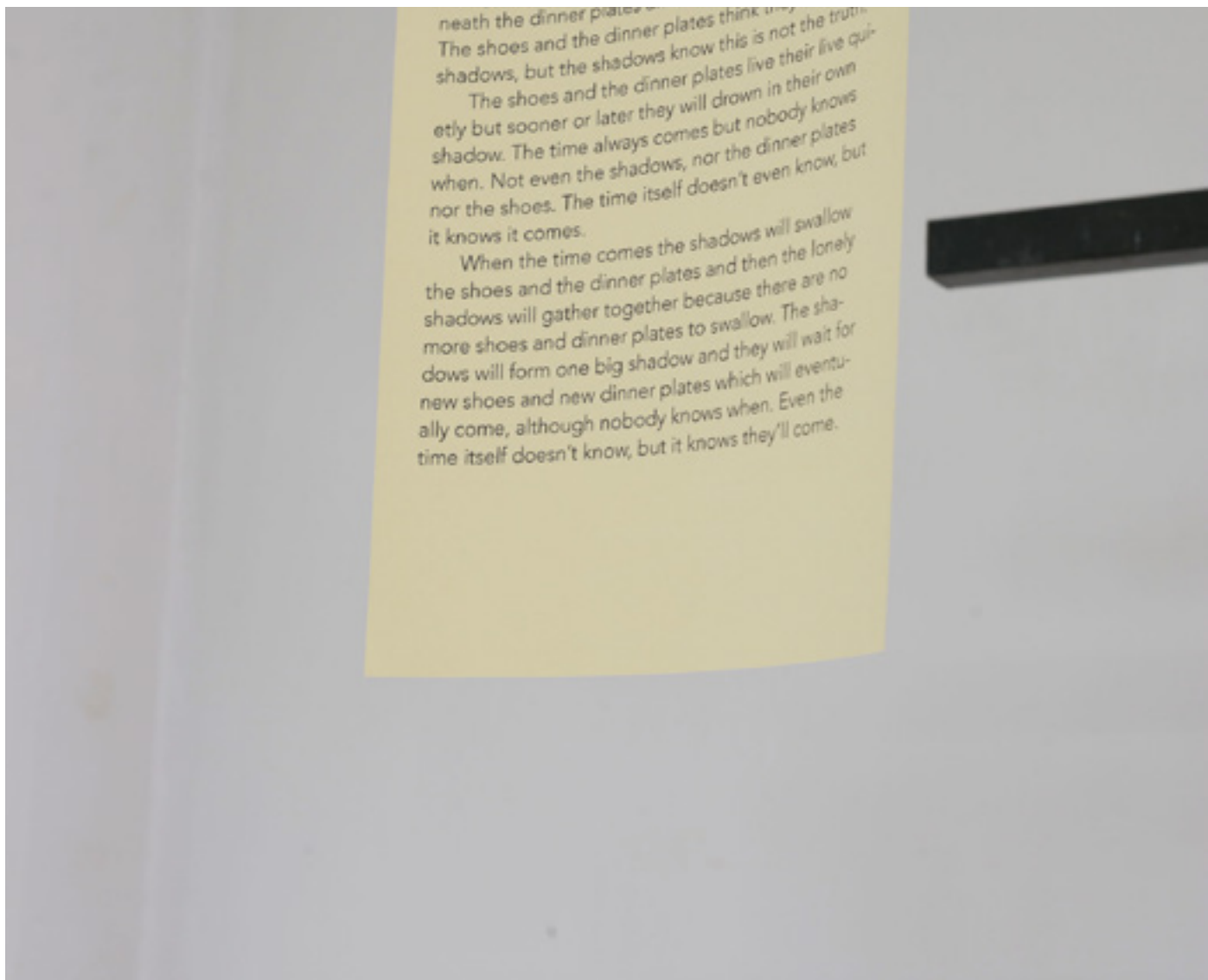
Grote levensvragen zijn niet op te lossen, een crisis is onvermijdelijk. Vier de crisis als een ingrijpend moment. Pijn is hier de confetti die ons lucht verschaft op de route waar men wordt ingezogen. Het is onthechting van jezelf en gelijktijdig verdwalen in andermans gedachtegoed op A-viertjes geschreven, wat ons aanzet tot zelfstandig denken, nadenken; ons productief maakt. Het sediment in het vastgelopen lichaam wordt losgewoeld, de neergeslagen moleculen opnieuw weer in beweging gezet. Wat is het heerlijk om je bewust te worden dat je eigenaar bent van een ingeslapen oldtimer die door de scherpte van jouw formulering opnieuw tot leven komt.

De waarheid is het goede en het kwade in een, je zou ze afzonderlijk van elkaar moeten kunnen zien om ze neutraal te maken. Neutraliteit maakt gelukkig? Goed en kwaad beide in hun waarde te kunnen zien en ervaren, Zen? Of is Zen een flinterdun product geworden dat ergens op een snelle en efficiënte plek gebezigd wordt om ons vervolgens weer voort te doen snellen naar een andere ogenschijnlijke zinvolle behoefte? De dadendrang is groot, om het zwarte gat, van even niets te doen te hebben, voor te blijven. Gaat het niet eerder om de intensiteit, de wil tot leven, botsend en schurend het spel op de wagen te durven gooien, samen met anderen tegen de eindeloze geeuw, die een leven lang kan duren, in. Een langgerekte schreeuw, met de mond wagenwijd open zonder een enkel geluid. Verpletterend de stilte. Het leven is een ongevraagd geschenk, een eindeloos risico van ontdekken en dankbaar zijn, dat je mag en durft te bespelen.

Het leven is intens en als je het wilt zien, een vrijplaats waarin je ook intense ervaringen kunt losmaken. Aan elk ding wat je maakt ligt een belangrijke beslissing, een distillaat dat ergens binnen de veelheid van leven, is boven komen drijven, ten grondslag.

Met dank aan Simon Critchley’s ‘How to stop Living and Start Worriying’. Hij die verrassende uitspraken weet te doen in de wereld van de filosofie. You Tube ‘Happy Talk’: Simon Critchley + Philip Seymour Hoffman, gepubliceerd op 4 februari 2014.

*Witold Gombrowicz
Dagboek Parijs – Berlijn.
Copyright Nederlandse vertaling 1972
by Moussault’s Uitgeverij
NV, Amsterdam.

LEO XIII / gastatelier is een atelier gelegen in een voormalig schoolgebouw uit 1908 aan de Leo XIII straat 90 in Tilburg. Het is een monumentale, lichte ruimte ter grootte van twee klaslokalen. In het gebouw bevinden zich woningen, ateliers en bedrijfsruimtes voor kunstenaars/vormgevers. Het atelier bevindt zich op korte afstand van De Pont en het Textielmuseum, beiden centra voor hedendaagse kunst en onderzoek.

Kunstenaars en/of vormgevers kunnen hier als artists- in- residence werken en wonen binnen een periode van drie maanden. Juist die geconcentreerde periode, de fysieke kwaliteit van de werkplek en de culturele omgeving vormen de uitdaging om een onderzoekstraject of project aan te gaan, hetgeen kan leiden tot verdieping of verbreding van de eigen ontwikkeling.

De werkperiode wordt afgesloten met een publieke presentatie van een weekend, waarin de kunstenaar/vormgever laat zien waartoe zijn verblijf geleid heeft. Men krijgt de volledige vrijheid om de inhoud daarvan vorm te geven.

Het gastatelier wordt beheerd door een stichting waarvan de leden wonen en werken in hetzelfde gebouw. De stichting heeft een uitgebreid stedelijk en landelijk netwerk en verwerft de subsidies die het verblijf in het gastatelier mogelijk maken.

Stichting Gastatelier Leo XIII richt zich op professionele kunstenaars met een relatief jonge kunstenaarspraktijk. Zij wordt daarin bijgestaan door een Raad van Advies, die in samenwerking met een werkgroep van de stichting het beleid toetst aan de subsidievoorwaarden en netwerken aanboort om verbindingen met de stad aan te gaan

Martijn in 't Veld/werkperiode: januari-april 2014
tekst: Martijn in 't Veld & Jan van den Langenberg
fotografie: Peter Cox & Martijn in 't Veld (pg. 3)
ontwerp: Thomas Swinkels

GASTATELIER LEO XIII / LEO XIII STRAAT 90h / 5046 KK TILBURG
Contact: info@gastatelierleo13.nl
www.gastatelierleo13.nl

Deze publicatie werd mede mogelijk gemaakt door de Provincie Noord-Brabant en de gemeente Tilburg.